

Studna

Moje babička mi kdysi vyprávěla příběh o mém, tehdy ještě malém tatínkovi, který spadl do studny.

Odehrávalo se to v Císařově, to je malá vesnička blízko Přerova a Olomouce.

Byl 17. leden a tatínkovi byl jeden rok a sedm měsíců. Moje babička byla tehdy ještě mladá a čekala druhé miminko, tatínkova bratra. Mého malého tátu hlídal tehdy jeho tatínek, tedy můj děda a ještě teta, babičky sestra.

Můj táta uměl už chodit a tak se vydal na zahradu. Na zahradě stála studna. Byla zasypaná sněhem, tak nebyla vidět. Byly na ní jen stará ztrouchnivělá prkna, která se ve sněhu poničila. Můj táta si na ni sednul a najednou se to pod ním prolomilo.

Ve studni byla voda, ale naštěstí jen málo. Po chvíli se můj táta začal topit. Nikdo nevěděl kde je. Hledali ho úplně všude. Až najednou, začal kolem studny běhat pes Haryk. Necháпали, proč kolem té studny běhá a tak se tam šli podívat. A viděli, že prkna praskla.

Tak se děda šel podívat takovou tajnou chodbou do studny. Rychle popadl mého tátu a zabalil ho do kabátu, který měl na sobě. Cítili, že ještě dýchá. Teta mu dávala umělé dýchání z úst do úst. Mezitím děda zavolal záchranku.

V nemocnici tátovi museli rozříznout stehno, aby vytekla voda z těla. Po chvíli si všichni mysleli, že je konec. Ale nebyl, díky bohu se můj táta probudil a přežil nemožné.

Tátova maminka však o ničem nevěděla, protože kdyby jí to řekli, tak by neprodila a mohla by umřít ona i syn, kterého čekala. Ale když se vrátila z porodnice a přebalovala mého tátu tak si všimla té jizvy na stehně. Můj tehdy malý tatínek ukázal na studnu a má babička se málem zhroutila.

Nakonec vše dopadlo dobře. Můj tatínek mi vyprávěl, že viděl, podle něj, nebeskou záři a myslel si, že je to nebe, které ho volá. Ale můj táta nepodlehl.

A teď má nás.

Od Viktorie Polákové.